

VENCLJEVE NOVICE

Glasilo učencev OŠ Venclja Perka

februar 2020

Številka 24

Mladost je norost – v domišljijem svetu

Pred kratkim časom sem imel zelo čudne sanje.

Sanjal sem, da sem bil na celem planetu le jaz.

Ampak najbolj čudno je bilo, da je vse stalo tam kjer je bilo dan prej. Šel sem malo naokoli, po gozdu, po cesti, ob tirih. Naenkrat sem zaslišal vlak. Mimo mene je kar pridrvel tovorni vlak brez strojevodje.

V ostrem ovinku je iztiril in obvisel čez most. Nisem bil prepričan, ali je res brez voznika. Moral se iti preveriti in zato sem odšel do kabine, ki je visela čez. V

istem hipu, ko sem stopil noter, so se verige, ki so držale vagone skupaj, pretrgale. Takoj sem skočil ven, a je bilo prepozno. Padel sem čez most in prešinil me je čuden občutek. Kot bi se hitro ustrašil, padel, letel, hitel... Bilo je zelo čudno in takoj sem se zbudil. Ko sem spet zaspal, sem sanjal, da sem na trajektu z mojo kužiko Tesso na premcu ladje. Ko sem s Tesso prispel na čuden otok, sem mislil, da moram dol. Na obali pa sem zaslišal, da nekdo kliče iz trajekta, da sem pozabil

avto. Čudno mi je bilo, saj sploh nimam vozniškega dovoljenja ali avta. Gospod, ki me je klical, je rekel, da je to moj avto in da ga bo parkiral na obali. Ko sem ga zagledal, sem ugotovil, da je to dedkova TOYOTA rav4 Hibrid. Vzel sem ključe in s Tesso sva se usedla v avto. Tessa se je, kot po navadi, usedla na stol in čakala mene. Na otoku je bilo vroče in zato sva prižgala klimo. Kar naenkrat pa sem slišal alarm in se prebudil. Ura je bila 6:30 in moral sem se pripraviti za šolo.

Nemo Ladiha Zajc

Nekega poletnega dne sem s prijatelji lizal sladoled. Ko smo hodili nazaj do kampa sem opazil nedosegljiv skalnat pomol, okoli njega je bil tudi trak z napisom »ni prehoda« z varnostno mrežo. Nekajkrat sem že skakal s skal, ampak ne tako visokih. Takrat sem dobil idejo.

Naslednji dan sem se zbudil malo po polnoči, takrat sem si tudi oblekel kopalke in že sem pritekel do pomola, preplezal sem varnostno mrežo in že sem skočil v morje. Žal pred skokom nisem pogledal gladine vode in BAM! Pristal sem na skali tik pod gladino vode. Bil sem v nezavesti. Čez nekaj ur sem zaslišal valove. Ko sem odprl oči, so se pred njimi pojavili osebki s kljukami, rutami, prevezami in lesenimi nogami. Nekateri so imeli meče, ostali pa so imeli močne, kamene macole. To so bili veliki, strašni in močni pirati. Te so mi kot drugim sužnjem v roke porinili vedro in krpo. Moja edina možnost je bila to, da sem pokleknil in začel ribati palubo. Kapitan me je vedno zmerjal z piratskimi imeni kot so: »ligenj mehkužni« in »riba nerodna«.

Po prvem dnevu suženjstva je bilo nekako dobro, saj mami in oči nista „težila“, nato pa je postalo dovolj. Z drugimi ujetniki smo ob ponoči skovali načrt za napad. Že isto jutro smo se spopadli s pirati. Premagali smo že skoraj vse pirate. Prišli smo še do kapitana in ga po njihovo porinili po deski. Zmagali smo in zavzeli ladjo.

Z njo smo se pognali do kampa. Vsi starši in prijatelji so nas že nestrpno čakali. Povedali smo jim celotno zgodbo in kar niso mogli verjeti. Še vedno nisem vedel, kako so se ostali sužnji znašli na ladji. Vprašal sem jih in odgovor se je glasil: »Ker smo bili radovedni.« Nasmehnili so se mu in odšli k svojim staršem.

Jaša Lukežič

Nekoč je živel fant po imenu Marko. Ko je nekoč hodil po ulici, ga je udarila strela. Ko so to opazili ljudje v bližini, so ga začeli oživljati. Na srečo je preživel.

Drugače je bil Marko zelo prijazen in rad je pomagal. Bil je tudi zelo sočuten. Ni bil niti malo zloben. Ampak po tisti nesreči s strelo je postal zloben. Delal je zlobne stvari. Kradel je, razbijal, celo ubijal, goljufal in še bi se našlo. Ravno ko je hotel neki puncu ukrasti torbico ...

Saj res, po udarcu s strelo je dobil nadnaravne moči. Ko ji je hotel ukrasti torbo, je v njej nekaj zagledal, v sebi pa nekaj začutil. Neko toplino, ki je ni poznal, odkar je bil zloben. Ni vedel, kaj se dogaja. Po nekaj urah razmišljanja o tem, je nekaj spoznal. Rekel si je: »Najbrž sem samo lačen,« in je šel ukrast sendvič.

Najbrž si mislite, kaj se je zgodilo z njegovimi starši. Odrekli so se mu, saj je bil zloben in niso več prenašali tega. Povedali pa so mu, da ko bo spet prijazen, pridejo nazaj k njemu. Ko je še nekaj časa kradel, je še enkrat srečal tisto punco. Bilo ji je ime Nika in bila je prijazna. Šele zdaj je ugotovil, kaj je takrat čutil. Bil je zaljubljen. Vprašal jo je, če bi hodila z njim. Povedala mu je, da ne saj ne bo hodila z zlobnežem. Marko se je zelo razjezil in šel domov.

Po nekaj urah razmišljanja se je odločil, da bo spet postal dober. Ko je že en teden pomagal ljudem, ji je to hotel povedati, a je ni našel. Ko jo je že nekaj dni iskal, jo je spet našel. Povedal ji je dobro novico in postala sta par.

Ko je sporočil staršem, da je spet dober, mu najprej niso verjeli, ko pa je to potrdila Nika, pa so se preselili nazaj. In res, Marko je bil spet dober in vsi so živeli lepo in veselo.

Anže Dovč

Nekoč, pred tako davnimi časi, da čas, skrb in smrt še niso obstajali, so na planetu Izmišljotina živeli Izmišljenci. Bili so tako brezskrbni, da jih ni skrbelo čisto nič. Hkrati pa so bili tako mogočni, da so, ne da bi pomežiknili, premikali gore, določali naravne pojave, gospodovali vetrovom, nastavljali letne čase ter nadzirali ljudi in živali v čisto drugem času in sicer v sedanjosti.

Nekega dne pa se je rodil nek deček, ki je bil navaden človek (tako si je samo mislil) in ne Izmišljenec, kot vsi drugi. Ker na planetu Izmišljotina ni mogel več živeti, je prosil očeta, naj ga odpelje v svet ljudi, saj bo tam lažje živel. Ko so se poslavljali, so potočili veliko solz in se nato razšli. Skoraj takoj, ko je stopil čez šolski prag si je našel prijatelja, s katerim je po čudežu opravil vsa leta šolanja. Ko sta bila fanta polnoletna, sta se preselila v večstanovanjsko hišo. Vse je bilo v redu, dokler se ni zgodilo nekaj, kar je močno spremenilo življenje obeh fantov. Zagorela je hiša. Nekdo je pozabil izklopiti kuhinjsko ploščo, nato pa je na cvetlico poleg prižgane plošče zlezel hrošč, ki je bil očitno pretežak, saj se je roža naslonila na ploščo, se vnela in zanetila tudi vse ostalo okrog sebe. V hiši so

pomrli vsi razen Izmišljenca, ki je bil nesmrten. A čeprav njegov rod ni poznal žalosti, ga je žalost vseeno premagala. Zaprl se je vase in ni ne jedel, ne spal cele štiri dni. Nato pa je šel peti dan malo na zrak in videl tako lepo dekle, da je pozabil na prijateljevo smrt ter začel izvajati razne trike in vragolije, vse samo zato, da bi pritegnil dekle. In seveda ga je opazilo in ga vprašalo, čemu se tako vede. Povedal ji je celotno zgodbo svojega življenja in jo vprašal tistih pet romantičnih besed, ki so tako osladne, da jih jaz raje ne bom zapisal.

Ko je fant spoznal, da si je to, da ni Izmišljenec, samo mislil, ker je bil malo drugačen, in ker ga ni nihče razumel, saj je bil takrat še v puberteti in s tem seveda tudi čisto nor, je bil zelo zadovoljen. S svojim dekletom je odpotoval v čas, v katerem čas, smrt in skrbi še niso obstajali, v čas Izmišljencev, kjer je stekel k staršema, jima povedal celo zgodbo in vse, kar je pri tem ugotovil, ter seveda predstavil svojo punco, ki je že naslednji dan postala njegova žena in skupaj sta imela mnogo majhnih Izmišljenčkov. Če pa ne verjamete, kar pojdite kdaj s starši tja in jih pozdravite še v mojem imenu. Seveda še živijo in bodo tam živeli še neskončno let.

Amadej Zrimšek

Neko noč je sanjal, da je lokostrelec. Živel je v gradu na vrhu hriba. Vsak dan je vadil lokostrelstvo z gradu na nasprotnem hribu, ki je stal kakšnih sto metrov stran. Na gradu je bil tri dni in že se je pripravljaj na prvo vojno, v kateri bo Jani glavni lokostrelec.

Prišel je dan, ko je nastopila vojna. Janijeva vojska je izgubljala. Ko se je Jani tega zavedal, je stvari vzel v svoje roke in z enim strelom zadel deset vojakov, nato ustrelil kar deset puščic naenkrat in zadel dvajset drugih vojakov. Vojna je trajala dva dni.

Nič še ni bilo odločeno, ko je v najbolj nepričakovanem trenutku nekdo ustrelil Janija v nogo. Jani je počasi okrevaj v svoji razkošni sobi. Na nogi je imel mavec. V svoji sobi je počival komaj en dan in že je streljal pušice skozi okno svoje sobe. Ta vojna je trajala še dva dni. Jani bi mavec moral imeti na nogi en mesec, toda bil je predrzen in pogumen. Gips si je z navadnim, slovenskim nožkom odrezal s svoje noge.

Vojna se je bližala h koncu in vsi so bil utrujeni. Janijeva vojska je zmagovala. Kmalu pa se je vse spremenilo. Janijeva vojska je izgubila petdeset mož. Jani je že skorajda obupal, kajti ostal je le še on in enajst mož.

Jani je verjel vase in čudežno je oživel petdeset njegovih mož. Jani je ukazal, naj zberejo zmaje. Zbrali so dvajset zmajev in Jani je sam pri sebi rekel, zdaj gre na vse ali nič, nato pa zakričal: „V napad!“ Čez nekaj trenutkov je Jani ugotovil da so zmagali. Skupaj so se veselili.

Eno leto so živeli še tam, potem pa je Jani ugotovil, da tu niso bili več varni.

Preselili so se v čudežno deželo Ažbz in tam živeli srečno do svojih dni. Ko se je Jani zbudil, je takoj vse povedal svoji mami. Mama pa mu je odgovorila, da je mladost norost.

Mark Ložar

Živel je fant z imenom Teo. A to ni bil navaden fant, saj se je rodil s super močmi. Takih je bilo na svetu malo, a on je bil med njimi. Njegova super moč je bila teleportacija. Že od otroštva je rad počel, kar se mu zahoče in ker bi on rad počel. Zato je že z dvanajstimi leti odšel od doma, saj ni mogel prenašati vsega ukazovanja.

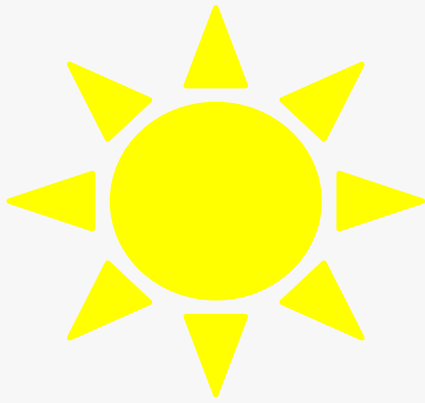
Prva stvar, ki jo je naredil, je bila to, da odkrije vse skrivnosti super moči. Zato je odšel do varuha vseh, ki imajo super moči. Ta ga je dolgo časa uril in po dveh letih je spoznal in se naučil teleportirati skozi prostor in čas in tudi kako zraven njega teleportirati druge stvari, a ni vedel, kako tudi druge ljudi. A vseeno se je naučil. A s težavo. Nato mu je res, res, res zelo čudni mojster povedal, kakšna je njegova usoda.

Bilo je to, da mora spoznati vse ostale s super močmi in premagati

najmočnejšega z močjo elektrike, ki se sam uči skrivnosti in ko bo enkrat napadel, lahko uniči vse, zato ga mora z novimi prijatelji najti. Seveda je bil takoj za. Tako je najprej v malem taboru na vrhu visoke gore spoznal Nejca, ki je lahko letel. Nato sta se teleportirala na severni pol, kjer sta spoznala Luno z močjo ledu. Nato so se teleportirali do Žana, ki je imel moč, da se spremeni v kar koli in kadarkoli želi. On je živel v mestu. Teleportirali so se še v ocean, kjer je živel Blaž, ki je bil neuničljiv, in na koncu so se teleportirali še pod zemljo, kjer je živela Petra z močjo, da lahko vidi skozi vse kar želi. Vsi so bili veseli, da so se spoznali in dobili novo a težko nalogo, ki jim jo je zaupal Teo.

A zdaj je nastopil najtežji del: DVOBOJ. S Petrino močjo so ga hitro našli. In mimo vseh smrtonosnih pasti in vojakov so zlahka prišli s Teom. Imeli ravno pravšnje moči za to nalogo kar jim je bilo po godu. Strah jih je bilo, a vseeno so bili veseli izziva in pustolovščine s prijatelji. Vedeli pa so, da niso sami in zaupali so si. Na žalost Petra ni mogla pomagati. Ostali so bili nje še veno veseli saj je že ogromno pomagala. Ostali pa so se z njim začeli bojevati. Imeli so odličen načrt. A nasprotnik je bil močan. Najprej se je bitka odvijala na njihovo stran saj je vsak napadel enkrat in nikoli ni vedel kdo, bo napadel naslednji. A ugotovil je njihov načrt. In tako je premagal že skoraj vse. A na koncu so ga vsi z zadnjimi močmi vsi napadli še Petra ga je udarila... In tako je bilo konec. Zmagali so. Rešili so svet pa čeprav nihče ni vedel za to. Prišel pa je najhujši del SLOVO. Teo se je najtežje poslovil od Lune, saj mu je bila všeč. Vseeno se je opogumil in ji to povedal, ona pa je njemu povedala enako. Tako sta postala par in odločili so se, da odidejo na nove pustolovščine. A Teu je nato umrla mama bil je zelo žalosten veliko je jokal a Luna ga je spomnila, da se lahko teleportira v času. Vrnil se je v čas, preprečil materino smrt in vse se je srečno končalo.

Vid Čargo

Nekega sončnega jutra se je deklica Mija zbudila in odšla na zajtrk. Vsi so bili že za mizo in jedli, ko je prišla Mija, pa je mama začela govoriti o novi službi, ki jo je dobila v Mariboru. Povedala jim je, da se bodo morali preseliti v blok. Mija ni bila ravno zato, ampak je morala to sprejeti saj gre za njeno mami.

Naslednjo jutro so vse pospravili in odšli. Ko so prišli je Mija opazila, da je na ulici vse prazno in tiho, zato je vprašala mami, a tudi ona ni vedela zakaj. Hitro so odšli v blok saj je zunaj zelo pihalo. Vse so zložili in pospravili, nato pa se je Mija odločila, da bo odšla ven malo raziskovat, a oče ji najprej ni pustil ker so komaj prišli. Mija je rekla, da lahko gresta zraven tudi njena dvojčica Sofija in njen mlajši bratec Maks. Oče si je premislil in jim pustil, zato so takoj zdrveli po stopnicah iz bloka na igrišče. Zraven igrišča je bil gozd, zato so se odločili da ga raziščejo. Malo so hodili, a potem je bila že zelo pozna ura in zato so morali oditi nazaj v blok. Hiteli so do bloka, kjer so videli neko gospo, ki je bila cela v črnem in v roki je nekaj držala, vendar se ni dobro videlo ker je bila že tema. Morali so vseeno iti, saj se jim je že zelo mudilo. Potihoma a hitro so odšli notri, nato pa je gospa opazila otroke. Mija, Maks in Sofija so to videli in se hitro skrili, a gospa je prišla do njih in jih vprašala če so sami tukaj. Niso ji odgovorili saj so se preveč bali. Gospa je imela vrv in jih je hotela zvezati. Ko se je približala otrokom z vrvjo je Mija hitro skočila in prijela za roko še Maksa in Sofijo in skupaj so zbežali do mame in očeta.

Povedali so jima zgodbo in poklicali policijo, da so gospo našli in jo poslala v zapor. Ugotovili so, da je imela še več otrok skritih v gozdu. Skupaj so rešili problem in živeli lepo in srečno življenje.

Vita Absec

Pred davnimi časi je živel mlad, pogumen in pameten deček po imenu Želejko. Živel je v skromni koči sredi gozda. Starša sta ga imela zelo rada. Želejko je imel tri tisoč dvesto enainosemdeset sester. Vse je nekega dne odpeljal zlobni čarovnik Rdečko.

Mama in oče sta zato zelo pazila na Želejkota. Ko je bil Želejko star osemnajst let, mu je umrl oče. Želejko in njegova mama sta ga šla pokopat. Takrat je Želejko ob sebi na tleh opazil stekleničko modre mehurčkaste vode. V tej vodi je bilo črno oko. Želejko je vzel to stekleničko kot spomin. Naslednjih nekaj dni je mamo začelo skrbeti. Želejko tega ni hotel, zato jo je vprašal: »Kaj je narobe?« Mama mu je odgovorila, da ne najde stekleničke. Takrat je Želejko ugotovil, da ima skrivne moči. Ko je čez nekaj let mama umrla, je bil Želejko star dvaintrideset. Nekega dne je odšel v neko majhno mesto po imenu NUKK. Kupil si je mineralno vodo, ker je bil zelo žejen.

Ko je hodil domov, je opazil v žepu modro tekočino z mehurčki. Bil je že pri domu pa se je spotaknil ob kamen. Radenska in modra voda z mehurčki sta se razlili in zlili skupaj. Ko se je Želejko tega dotaknil, je postal moder žele fant z dvema črnima očesoma. Videlo se je skozi njega. V njem pa so brbotali mehurčki. Imel pa je tudi super hitrost in nevidnost. Odločil se je, da se lahko končno bori proti čarovniku Rdečku, ki mu je ugrabil sestre.

Pomislil je tudi, da bi s svojo močjo in znanjem lahko dejansko premagal Rdečka. Odpravil se je na potovanje proti Rdečkovemu gradu. Prva ovira, na katero je naletel, je bil most vprašanj. Na tem mostu je bil starec, ki te je pustil naprej samo pod pogojem, če si odgovoril pravilno. V nasprotnem primeru pa padeš v prepad. Starec ga je vprašal: »Kolikšna je hitrost lastovke?« Želejko vpraša nazaj: „Katere, Evropske ali Azijske lastovke ?« »To pa ne vem,« je odgovoril starec padel je v prepad v prepad.

Tako je Želejko nadaljeval pot. Čez dve minuti je bil že pri gradu Rdečkota. Ta mu ni hotel izročiti sester, je pa Želejka izzval na miselni dvoboj. Če pravilno reši uganko, lahko odpelje svoje sestre. Rdečko ga je vprašal: »Kdo se najprej premika po štirih, kasneje po dveh in na koncu po treh nogah?« Želejko ni dolgo premišljeval in kot iz topa izstrelil: »Človek!« Rdečko ni mogel verjeti. Želejko ga je premagal in tako osvobodil tri tisoč dvesto enainosemdeset njegovih sester. Ugotovil pa je, da je Rdečko čisto v redu, saj sestre pri njem niso živele v pomanjkanju. Tako so vsi kar ostali na gradu in vsi mladi še naprej počeli nore reči. **Mladost je pač norost, čez vodo skače, kjer je most.**

Matej Tori

